

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

SA FONT DE XORRIGO.

Premiada amb accessit en el Certámen de L' IGNORANCIA.

Lema:
*Tes promeses cumpleix sempre,
 Y d'hòmos serás exemple.*

I.

A l'esquerra de ses còstes d'Algayda, s'hi vèu una possessió, que tots es viatgés de ses diligències que passen per allà, miran amb atenció, per lo alegre y pintoresch d'es llòch ahont està situada; qu'es demunt un turó que domina molta part d'es prat. Aquesta possessió s'anomena Xorrigo.

Quant es mòros y es cristians, les se duyan tant; qu'en veure aquests, galeòta de mòros, totduna li donavan encals, ò es mòros a ses nòstres; succehí qu'à sa possessió varen havè de mesté un pastó, y sa madòna digué a l'amo:

—Mira, Bièl. Tròb que convendria, que'n sèbre qu'hey ha qualque barcada de mòros per vendre, t'en anasses a Ciutat a comprá un esclau que mos faria de pastó; y axí no més l'hauriam de mantení.

—Sí; (digué l'amo), jò també havia pensat lo mateix.

—Axí heu farem, ydò; per ventura jò t'hi acompanyaré, y es mateix témps, podrem aná a veure sa germana que fa tant de témps que mos ho diu.

Es cap de quinze dies, sabéren qu'havian fèt presa d'una galeòta; enganxáren es carro de parey, y partíren d'axò, d'axò, cap a Ciutat. Arribáren; dexáren es carro a ca sa germana, que s'alegrá de sa visita, y llavò l'amo s'en aná a Cort, ahont trobá es mòros, trists y pensatius, esperant sa sort que los tocària, y mirant passá sa gènt. L'amo'n Bièl repará un jove guapo y ben format, de qui no llevá ja ets uys de demunt. Després d'havè fèt tracto, y pagat sa cantidat convenguda, s'en dugué aquell mòro; que desde llavò era ja es seu esclau.

Aquell dia estáren amb sa germana y es vespre tornáren partí cap a Xorrigo. P'es camí deyan a s'esclau:

—A ca-nòstra estarás bé, perque farás de pastó; y si't pòrtes com un hòmo, será com si fosses a ca-téua.

—Sí; (afegia sa madòna), nòltros te tendrem com a fiy

Es mòro no contestava, sòls demostrava tristó; y axò era pròpi d'un qu'es trobás axí com éll.

Arribáren a Xorrigo; cadascú se posá a ses séues feynes y es nou pastó a cuydarsè de ses auveyes. Es témps passava y es mòro era tractat molt bé, sense faltarli may res.

Venguéren un parey d'añades molt dolentes, y com no plovia, no tenian gèns d'aygo, perque llavònses no hey havia cap font com ara. Es bestia se moria de set, y l'amo ja estava del tot apurat. Un dia es mòro li digué, mèntr'es sopavan, parlant d'axò:

—¿Que pagariau, tení una font, que cada dia vos sortís més aygo que no'n cap a dins s'aujub gran d'aquí defòra?

—Molt.

—¿Y que'm donariau si jò la vos trobás?

—Tira, déxa aná axò; qu'es volé fé tarònges a una figuera.

—¿De que! Vos digau qu'en donariau, si la trobás a dins sa possessió.

—Lo que volguésses.

—Ydò, si'm prometeu sa llibertat, jò vos daré aygo, p'es bestia, per sa possessió y per ses altres veynades.

—¿Ja'u sabs cèrt?

—Ben cèrt; però primé m'heu de promete, que totduna que tendreu aygo me dareu llecèncià per anarmen.

—Es dia que tú'm trobarás una font axí com dius, jò't daré totduna sa llibertat.

—¿M'ho prometeu?

—Sí; t'ho promet.

—Ydò, veniu amb mí.

L'amo prengué una lletèrna, y es mòro un picó, y sortíren tots dos de ses cases, anantsen a dins un comellá fondo qu'hey ha a sa possessió.

Quant varen essé a baix d'una peña molt alta, s'esclau comensá a picá, a

una enclètxa ahont parexia que ja havian comensat a foradá; quant va havè picat una bona estona, caygué un trós de ròca y envestí un roy d'aygo més gròs qu'una cama, que pegá a demunt l'amo, que feya llum dret allà devant, y el batiá de dalt a baix. Valga qu'era s'estiu. Llavò tot estorat digué a N'Amet.

—May m'ho hauria pensat; tú ets el reverent dimòni.

—Lo promés sia atès; (contestá s'esclau), ara ja m'en puch aná a ca-méua.

—Tira, dexeua aná. Tú estás tan bé.

—Maldament; no ténch res que dí de vos ni de sa madòna, però m'en vuy aná. Lo promés sia atès.

—Jò vuy fé témps, per veure si s'aygo sortirà sempre; per ventura demá, ja no retjará.

—Si d'aquí vuyt dies no surt aygo, jò seguiré essent esclau, però si'n surt, vuy sa llibertat.

—Ja está fèt, (digué l'amo).

Passáren es vuyt dies y s'aygo sortia amb tanta abundancia ò més qu'es primé dia, però l'amo que devia essé un hòmo.... no se com, no li volia doná sa llibertat, pasantlò amb paraules y escuses, diguentli que may li faltaria res; fins qu'es mòro ja mitx enfadat li digué:

—Si no'm donau llecèncià per anarmen, jò vos promet, y amb promesa més segura que sa vòstra, que vos aturaré s'aygo y no la tornareu trobá pús.

—Tú no ets capás. Sa font ja ningú l'atura.

—Ara heu vorem.

—Jò no'u sé, si heu vorem.

—L'amo'n Bièl; qualque dia vos padadireu de lo qu'heu fèt.

II.

Un mes després tenian sa siguent conversa; es mòro y una pastora d'una possessió veynada, qu'havia anat a beure a sa font, y amb qui es mòro ja havia parlat altres vegades.

—T'he vista de demunt aquell turó, (deya s'esclau), y he vengut a despe-

dirmè de tú, perqu'anit ténch resòlt es fogí, sens falta. No heu caygues à dí à ningú.

—¿Y perque, Amet?

—L'amo me prometé que si li trobava una font me donaria sa llibertat; vat'aquí sa font, y arà no la'n vòl doná.

—Ja la't donará qualque dia.

—Ja ha témps que'm diu que nó, y anit, no pás pús, ténch de fogí; però, abans, vénch à aturá s'aygo, perque l'amo m'ha fét una mala passada.

—Téns rahó que la t'ha fét, però, jò't deman un favó; y es, que si la tapes al ménos m'en déxis un ratjet per podè beure jò s'estiu, que per aquí fa tanta caló.

—No pòt essè, perque l'amo'l trobaria.

—Per petit que sia, Amet. Feu per jò.

—Me sab greu per l'amo, però el dexaré sòls per tú: quant veurás l'amo digalí perqu'he fuyt; y que vaja alèrta à sa séua péll, que si un dia ténch ocasió, l'hem pagarà.

—Déxa'l aná.

—Es que s'ho mereix.

—Es veritat, però, no sies axí.

N'Amet và esbarriá sa font y se despedí de sa pastora, que li dá les gracies p'es ratjet d'aygo, que per ella havia dextat.

Aquella matexa nit, fogí sense que ningú s'en temés; y quant l'amo va aná à cercá sa font, sòls và podè apagá sa sèt, qu'amb so cansament y sa rabiada havia aplegada. Molt s'en panadí de no haverli concedit lo que volia, y encara corregué à Ciutat per veure si'l trobaria, però va essè en vá; perque ja havia prèss aygo y era més lluny de Mallorca que el doble de sa possessió à Ciutat.

Tot enfadat s'en torná à ses cases, y debades picá sa peña y cercá s'aygo, s'hagué de contentá amb so ratjet, que gracies à sa pastora, havia dextat es mòro.

III.

Aquesta font es sa qu'existeix actualment, devòra ses còstes d'Algayda; es una aygo tant bona y fresca, qu'hey ha moltes possessions, que s'estiu hey van à cercarnè per beure.

Vat'aquí lo que ténen, es qui, sense respectá promèses, pagan malament lo qu'haurian de pagá, no sòls amb lo just, sinó de lo més bé que sabèssen; y més encara quant es beneficis son tan señalats. Aquests desgraciats (altre nòm no merexan): si no es en aquesta vida, en l'altre ténen es càstich merescut, còm mos ho enseña aquesta història; perque, vertaderament axí va succehí... segons conta sa tradició.

X. H.

SES CRIADES EN ES BORN.

—En es Born fa bon está.
—Si qu'hey fa bona fresqueta.
—Seguemhi, Catalineta,
En es sillons de su-llá.
(L'IGNORANCIA n.º 9.)

Es diumenges decapvespre

Totduna qu'han escurat
Ses criades s'enllestèxan,
Sa pentinan molt bé's cap,
Prènen es ventay y... hala

A cercá s'enamorat.
En essè en es Born se sèuan
Amb so mocadó amb sa má
Per ferli sènes quant venga
Es séu maco tot mudat.

Un estòl gròs s'en aplegan
De criades, tétas, y infants
Que pareix just una fira
O un dissapte de mercat.

¿Sabeu qu'es lo que desitja
Tota aquella famellam?
Han perdut mitja taronja
Y allà la volen trobá.

¿Jovenets, anauho à veure!

¿Ala pasaunè, soldats!
Que trobareu còsa bona,
Còsa bona y profitant.
N'hi ha de guapes y de joves,
En veureu de mitja edat;
N'hi ha que ja ténen sa cara
Còm un confitet llepat.

També'n veureu de morénes
Morénes que duen sal.

¿Jovenets anauho à veure!

¿Ala pasaunè, soldats!
Y si es un viudo qu'encara
Se vulga torná à casá
Qu'hey doni qualque uyadeta,
No fa res si ja té infants,
Axí mateix lo que cerca
Molt prést heu tendrá trobat,
Si al cás la cerca beata
D'aquestes no n'hi ha cap.

Si à qualcun sa mala sòrt
L'ha fét tan desgraciá
Qu'es petit y llétx y pòbre,
Que no ténga pèl p'es cap
Ja sia d'herpes ò liña,

O també p'es séus molts anys,
Y per axò ja se pensa

Que fadrí s'ha de quedá,
Qu'hey vaji fènt una vòlta
Y disimulant es cás

Y péch uyada à n'aquella
Que tròbi que més li agrat.

Bé pòt sè que de totduna
Giri es cap à s'altra part
Però, qui no's cansa, alcança,
Mos diu ben rebé es refran.

Ala ydò; fòra peresa

Y dú la còsa endevant

Qu'ara s'entréga sa fira

Y es mòbles poreu comprá.

Perque vejèu qui son elles

Y que jò no vos enganay

Ascoltau una xarrada

Qu'un soldat me va contá,

Entre na Bèt, una atlòta

Que fa pòch vengué des camp,

Per milló dí de la vila,

Y una de pròp de trent' anys

Que encara A Dios salada

No li ha dit ningun soldat,

Escoltaulès una estona:

—Beleta, tú no fas cás

Perqu'ets un poquet hermosa

D'enjegá s'enamorat,

Y vendrá témps tal vegada,

Déu no heu vulga, heu plorarás.

Nòltros som còm una ròsa

Que ses fuyes ha badat.

—¿Vaja quina comparansa!

Bé, seguex, seguex contant.

—La festetjan papayones

Tothòm queda ambabayat

Devant sa séua hermosura,

Llavò s'estrevé que fa

Un pòch de vent, y adios

Cént sòus, tot queda espeñat.

Y no hey van ja papayones

Per devòra ella à volá

Y tant solament s'hi acòstan

Llagostes ò escarabats:

Aplicantmós ara à nòltros

Lo que t'acab de contá.

¿Que serás, tú, bella ròsa,

Quant es vent t'haurá pégat?

—Bòno, no crech sè tan lletja.

¿Que no ténch es coló blanch?

—Però t'hi vetx qualque piga.

—Que no ténch sensè es barram?

—Axò si qu'heu téns, fiyeta.

—Cabeys; no m'en falta cap.

—Ja'u crech! Còm tú que p'es morros

Vetx qu'hey téns pèls y per llarch.

—Tú pareix que te propòses

Que m'enfad, y heu lograrás.

—Dexa aná, dexa aná, dòna,

May he pensat còsa tal.

—De mí no s'en pòden riure;

Perque si no, tú ja'u sabs.

—Sí, ja's vè que devegadas

Te sòl agafá un atach

De nirvis, y potadetes

Y badays y gestos fás.

—¿Còm es ara?—Si fiyeta,

Y remenes molt es cap.

Llavò per devant sa cara

Casi tots es cabeys van:

Si't vèsses; tornes més llétja!

—¿Que vòl dí axò me dirás?

¿De bò? ¿y no yás de bromes?

—¿De bromes? just el pecat

Parexes, de fèa que tornes.

—Ja t'assegur qu'he acabat

De torná tení tal còsa.

—Te'n donaria amb un verdanch....

¿Eh? vòl dí qu'heu fas apòsta?

No sabs tú qu'axò no heu fan?

—Fiyeta es es gran sistema

Qu'avuy dia han inventat

Per consegú qualque còsa.

—¿Còm s'entén? Espliquè clá.

—Si em pensás fosses callada

Y qu'amb tú tancat quedás

Lo que passa te diria.

—No téngues pò, ¿còm estam?

—Allá ahont estich llogada

Qu'es aquí, ran d'es Mercat

Ténen una señoreta

Que'm pich qu'es passa p'es cap

D'aná à ca na Llouisseta,

A n'es teatro ò à n'es ball,

De dú tal ò qual adorno

O fersè un vestit de fay

«Heu vòl? Que tir; mamayeta;»

Li diu mitx llagrimetjant

Y si un nó escapa à sa mare

Comensa à gramoletjá

Y ja es partida depréssa

Amb so mocadé en sa má

Torcantsè sa llagrimeta:

Y quant veu que molt de mal

No es pòt fé, se déxa caure:
Y ja la veus amb s' atach,
Sa senhora surt depréssa:
«Margalida, dú un padàs
Bañ' el depréssa, fé via,»
Me diu casi tramolant.
Jò fás còm qu' està asustada
Y corr, y no sé que 'm fás,
Li rentám es polsos d' aygo,
Sa mare li aguanta es cap.
«Vamos, vamos, Cuanitela
Dona gust à sa mamay.....»
Per acabá quant li espassa
Se vésten y per avall
A comprá lo que volía.
¡Axí va! ¿Que tal, Pascual?
Prènci sa méua y es diumenge
Quant vatx sortí à passetjá
M' en vatx à ca sa padrina
Y li deman un volant.
«Ja'l te compraré à sa fira,»
Me respongué, ¿si? s' atach,....
Vatx di jò, y me tir en terra.
Còm heu veu, crida es veynats,
Y al instant una partida
De mestressas amb infànts
Acodiren tot depréssa.
«Axò és es mal de Sant Pau,»
Deya una, «O desmayada.»
Un'altra «Bañaulí es cap.»
«Axò es un *histerich*; tòxes.»
«¿Que no vèys qu' es just la sanch?»
«Si fós mal de cò estaria
Blanca,» deya la Cap Baix.

—¿Y no esclafires de riure?
—Ja haguérem fét bòn bugat.
—¿Y sa padrina que deya?
—Invocava tots ets Sants,
Y me dá mitja pesseta.
—Te n' haurás de confessá.
—¿Que mos sortirás beata?
—¡Déu me 'n guard! may heu he estat,
Però recòrt ets avisos
Que mumare me va dá.
—Se coneix que no fa estona
Qu' habites per dins Ciutat.
—Bòno, me 'n vatx, fins diumenge.
—Esperet que t' acompanyi.

Axò fonch sa xarradissa
Que me contá aquell soldat.
—¿Vos agrada? preniulè.
Tiraulè si no vos fá,
Déu mos dó molts d' àns de vida
Y tan amichs còm abans.

UN MAGRE.

LES VÈRGES.

Dijòus qui vé será sa revetla de les Vèrges y es jovent anirà urugat y mo-
guent bogiòt y es fadrinardos anirán à
cerca músiques y hey haurá torsudes
de pèus à causa des mals empedregats
y qualche guiterra esfondrada perque
amb sa fosca tropessarà amb qualche
cantó.

Enguañy no farà lluna y es qui pren-
gan cap-avall p' es carré de Sant Do-
mingo que procurin allunarsè de sa pa-

ret de l' esquerra no fós còsa que botis-
san de cap saltant un escaló qu' hey ha
que ningú l' espéra.

Es qui passin p' es carré d' Odon Co-
lom que téngan esment à no tropessá y
caure amb aquells portals de botigues y
escaletes que no han acabat de tomá
encara, ò à no quedá enterrats dins es
clòts de devòra Cort.

Es qui vulgan menjá buñòls, enguañy
qu' anirán barato à causa de sa bòn
cohita d' aquest estiu, que los pòsin
mèl y que vajan alèrta à endidalarsè es
dits sense fernè contes.

Ets aficionats à Certámens que vul-
gan prová si son capassos de menjarsè
una ensaymada frita al témps de pujá
sa còsta d' En Bérge que vajan amb
cuydado à embosarsè es cañó no fós
còsa que s' aufagássen abans d' hòra.

Tots es qui anirán ganosos de músi-
ques, si vòlen un consej d' un ignorant,
los diré que se pòsin ses oreyes demunt
es cap y endevant per sentirhí milló, y
ets uys à ses puntes des dit gròs des
pèu per mirá per hont van, perque es
pèrills d' aquesta Ciutat son molts.

A lo milló trobareu pédra escampada
y no sebreu còm sortirné. Més envant
hey haurá una claveguera mitx esfon-
drada y es bastó vos hi passarà per uy
y l' haureu acabat de veure per à sem-
pre; més avall creureu que sa còsta se-
gueix amb escalons baxos y sense pen-
sarvoshó trobareu una escala amb sos
escalons de pam y quart que vos farà
baxá de redolons ò més depréssa que no
voldreu. Un pòch més enllá vos espera-
rá una pédra llisa amb qualche còua de
sèba demunt, per donarvos es sús y de-
xarvos colgat en terra tant llarch còm
sou amb un parey de braveròls per cu-
bertora. Y també perilla qu' hey haja
bassiòts y en tregueu més de dos de ca-
séua.

En fin, si després d' havè trescat sen-
se desgracia la Ciutat y escoltat mitja
dotzena de músiques de tota casta, lo-
grau s' arribá à ca-vòstra sense qu' un
faròl de sereno vos haja enlluernat sa
vista, colgauvos amb s' esperansa de
doná es molts àns à qualche atlòta l' on-
demá y amb sa seguredat de que ella no
vos ho agraphirá perque totes cercan
fernè pòchs àns de fésta.

No per axò cregueu que vajan mal
encaminades. De cap manera. Ses dones
son mistèris y ets hòmos per hé que los
estodían no arriban à comprendre'ls
may. Elles per una part vòlen fé fésta y
fan tot quant saben per fernè, es témps
qu' aquells que los donan es molts àns
fan tot quant pòden perque no 'n fàssan;
y per altre part les pòbres desitjan aca-
bá de fé fésta anant per sa carretera real
y els qui cercan que no 'n fàssan vol-
drían que sempre en féssen à n' ets uys
de tothòm.

Ara aquí vendria bé un sermonet en-
carregant à ses mares que gordássen bé
ses fifies, encomanant à ses atlòtes que

no 's fian de cap hòmo que ténga es nàs
es mitx de sa cara, avisant à ses més
joves que no se cregan ses paraules que
los sòlen dí es joves que les acompanyan
sense essè coneguts de ca-séua y acon-
seyant à totes que si qualche estornell
los vòl fé entrá dins qualche portal, que
no 'l cregan, en no sè qu' aquest portal
sia es de sa Vicaria y qu' hey vajan
acompañades de qualche persona que
sápiga mirá per elles.

Tot axò diriam amb so sermó però ni
som capellans ni estám demunt cap trò-
na. Som ignorants y còm à bòn igno-
rants volem riure hé y honestament, fé
fésta sempre y dí lo que trobam à tot,
sense fé mal tèrs à ningú.

•UN FERIT D'ALA P' EN PEP D'AUBEÑA.

XEREMIADES.

Señó Administradó de Corréus. L' Ig-
norancia li dóna les gracies p' es séus
oferiments y bòn voluntat. Desd' ara li
recomana que fàssa aná drets y espavi-
lats es cartès de ses viles que devegades
no fan petjada hòna. Es témps los basta
per tot.

Còm no estám enterats de ses lléys
que té es ram de consums, mos estrañá
s' altre dia, veure qu' es dependénts de
una pòrta que no té *Fielato*, agafáren
una botelleta d' òli que volian entrá de
contrabando y à més de guardarlasè,
féren pagá lo que creym que correspon;
amb axò no hey trobam rès que dí, però
lo que voldriam sèbre es si aquells señós
son *punxa sarris*, ò *cobradós*; y si sáben
quin curs s' ha de dá à n' aquell òli y
doblés; ò si s' entreténen à destapá sa
botelleta. perque si heu fan axí es fácil
untarse 'n es dits.

Es mòrts d' es Cementèri se quèxan
d' es capellá. Diuen que si digués, al
manco es diumenges, sa missa à una
mateixa hòra, molts d' élls hey pujarian
à oirley en sentir-la tocá, però succeyex
qu' un dia la diu ben dematí, un al-
tre devés mitx dia y no li pòden pren-
dre es punt; y còm sempre los péga à
còp descuyt, no ténen témps de taparsè
amb so llansòl y estirarsè un pòch ets
òssos quant la tòca y la diu.

Nòltros trobám qu' es mòrts ténen
rahó y es capellá també; però perque
tots estigan conténts convendria que
digués sa missa à s' hòra que volgués,
però que sempre fós sa matèxa y que la
fés tocá un quart abans y amb tres trèts
à estil de la pagesia, perqu' es pòbres
mòrts poguéssen arribarhí d' hòra dalt
sa capèlla.

COVERBOS.

Lema:
Es covèrbos son en bé mirats,
P' ets hòmos que son honrats.

Un allotet pagès qu'havia anat à pelà metles y n'hi havian donades un parey de grapades, més contènt qu'un pasco s'en anà à son pare à mostrarleshí, y aquest li digué:

—¿Totes les t'han dades, no n'has prèsa cap?

—Mumpare, (digué s'allòt), encare n'han romasos dos sachs.

Una vegada à una vila, à una festa hey havia d'havè corregudes; un solle-rich heu va sèbre y hey va anà. Un dia àntes, es Batle va fe fé una crida que deya: «Diumenge hey haurà corregudes y qui correrà més la s'en durà.» Vé es dia, es solle-rich s'en manà s'arriet à corre y ja es partit amb un altre. Quant es seu compaño havia arribat es solle-rich encare era devés mitjan llòch; però ja 'u vorem... jarri *Fumat!!!* fins que va havè passat de molt sa jòya. S'en vá à n'el señó Batle pe sa jòya y varen tení rahons, però éll l'hi varen havè de doná sa jòya.

Un señó enviá es criat à cas Jutge per veure si ja estava axecat (des lli); es criat hey anà y el trobà assegut qu'escrivía. S'en tornà à cas señó y li digué que nó. D'es cap d'una estona ley torna enviá y el troba fènt lo mateix y es criat li digué:

—Es señó m'envia, per veure si vostè ja está axecat, que vòl conversá amb vostè.

—Ja dirás à n'es téu señó qu'axí mateix puch conversá d'assegut.

Un pare que tenia un fíy conversava amb un altre, y aquest comensá à dí:

—Jò les passaré magretes, perque no més ténch figues seques.

Y s'altre respongué per braveljá un pòch:

—Y nòltros regulá, perque tenim pòrch.

Y es fíy no poguént aguantá perque sa panxa li feya rues, respongué:

—Mumpare, jò m'estimaria més tení figues seques à volé qu'un pòrch vèrt y no matarló may còm heu feym nòltros.

Un pagès fusté qu'havia caygut soldat, el s'en duguéren per devés Castilla. Vengué qu'una vegada es seu Jefe li demaná:

—¿Que oficio tiene V?

—Cadiré (respongué es soldat.)

—¿Que dirás? yo no lo sé; diga á ver.

Y es soldat sempre responia:

—Cadiré.

Es Jefe ja cansat de sentí tantes vegades, còm á pregunta per éll, el volia castigá; y fins qu'un des seus compaño li diguéren qu'era *Carpintero*, durá sa conversa.

Una vegada qu'un solle-rich s'en anà à Ciutat, passá per un cap de cantó qu'hey havia una dòna que només feya cridá:

—¡Ala qui vòl vellanes bones!

Es solle-rich s'aturá, demaná sa mesura més gran, y cametes amigues...

Dos Municipals qu'heu vèren l'agafaren y li demanáren perqu'havia fèt allò, y éll los digué:

—Señós, jò tròb mult ben fèt k'en pik ke donan prengan, per axò jò he trubat s'ukasió y l'he aprofitada supuestu ke tant pregava per fé cuntents ets infants amb pòk gastu.

En certa ocasió un ciutadá y un pagès molt amich, havian de diná de fideús y es ciutadá va dí:

—Has de sèbre, Juan, que m'agrada més s'arròs qu'es fideús.

Y s'altre respongué:

—Jusèp, may del mon m'ha agradat fé ningú falló y ménos à tú; y axí vesten à menjá arròs....

Y es ciutadá se quedá en saliva dejuna tot lo sant dia.

CORRESPONDENCIA.

Señors Redactors de L' IGNORANCIA:

IGNORANTÍSSIMS SEÑORS: Desitjant fé un bé à n'aquest mon, quant veitx qu'en el dia d'avuy ja sáben més ets òus que ses gallines, y que L' IGNORANCIA se propòsa just lo mateix que jò desitx; per axò are m'oferesch à ferlós à vostès compaño, (si es que m'ho meresca), à fi de pendre part amb sos seus trabays, y en es mateix témps essè participant de ses còsses de molts d'ases vestits, y que fan molta planta en mitx del mon. Me cregan, que si no fós tant ignorant còm som, no voldria sortí à ròtlo, perque al ménos se mèua ignorancia cubrirá ses faltes que puga cometre, y que ja may serian perdonades amb una persona d'aquexes que fan tant de papé. Encara qu'es mèu desitx de fé bé es molt, tal vegada nó m'hi arribarán ses mañes, perque amb mí succeheix lo que de vegades en molts, que se tēja des mèu front, quant vetx es desgavéll de tantes còsses, arriba à encalentirsè tant, que se rèyna que per éll me regala me tapa ets uys de tal manera, que jò mateix no sé donarmè conta de lo que'm passa; però jò faré lo que puga, y si per qualche cosa som bò, ja saben vostès qu'estich à ses seúes órdes.

BUFARAÑES.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—S'ocasió fa pecá.
SEMBLANSES.—1. En que té cañes.
2. En que té culassa.
3. En que còu.
4. En que corren.

TRIÀNGUL....—Portell-Pòrt-Pòrt-Pò-Pò-P.
FUGA.—Derrera ses riyas vènen ses plorayes.
ENDEVINAYA.—Un bunòl.

GEROGLIFICH.



IRI
IME



D
Mir
Art

NOMAR.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assemblan es doblés à n'es pèsos?
2. ¿Y es carrils à un pa fèt llesques?
3. ¿Y ses dònas à n'ets estèls?
4. ¿Y ets hòmos à n'ets òus?

UN AMICH MÈU.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.^a retxa, una part des còs; sa 2.^a, lo que diria sa goma si parlava; sa 3.^a, lo que fa sempre la mar, y sa 4.^a, es llinatge de sa mèua atlòta.

X.

FUGA DE CONSONANTS.

.O..O. .E. .A.. .UA. .E E. .O.

BIEL DES MOLÍ.

ENDEVINAYA.

Jò fás feyna d'ajagut,
Y estich dret es témps que dòrm;
Y puch dí que no ténch fíys,
Fins es moment que som mòrt.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Bufarañes.—Sa redacció de L' IGNORANCIA admet sa seua Correspondència y dona una aferada p'es còll à n'es seu nòu compaño, à n'el cual dona de totduna es títol y diploma d'ignorant de gruix ordinari.

Biel d'ets uys.—Vos sou un bòn ignorant. Es primè tir ja no es de la tèrra. Seguiu per aquest camí y aviat tocareu mara.

Castañolera.—Bé va lo qu'enviaiu. Qu'en vengam més.

Un Estodiant de la sopa.—Rebut lo seu. Ha mesté unes remunes nòves. Les hi farem y anirán en poré.

Un Rondayé.—Rebudes ses glòses. Han mesté madurá abans d'aná.

M. Duley.—Es seus covèrbos han mesté porgá. Després de porgats y ventat es payús hey anirán. S'altre composició d'abans qu'es molt milló hey sortirà prèst.

Un Ferit d'ala.—Veurem de tayá tronchs y fuyes perque ses floretes se vejín més bé. Axí còm está casi no pareix ramèll. Per axò no es desaním.

15 OCTUBRE DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.